

улица кесията съ паритѣ си; ако нѣкой ъж намѣри нека има милость и му я възвърне“.

Щомъ Лулчовата майка дочете това, натъкми се и отиде да търси Иванъ Петковата къща. Като почука, излѣзе да ѝ отвори едно момиченце.

— Дѣда ли търсите? попита момиченцето.

— Какъ се вика?

— Иванъ Петковъ.

— Да, него искамъ да видѣж — отговори Лулчовата майка.

— Кажете, да не сте дошли заради ония петст. и седемн. лева? Нека Богъ ви благослови! Горкия дѣдо, той трѣбваше да ги занесе вмѣсто господаря си! Безъ да осѣти кесията паднала отъ рѣцѣтъ му. Сега господаря му иска паритѣ или, заплашва го, че ще го прѣдаде на сжалището. Горкия дѣдо!

— Завѣди ме при него?

Момиченцето ъж заведе въ една бѣдна стаичка; тамъ тя видѣ единъ исѣхналъ и много натъженъ старецъ.

Като погледнѣ жената, въ очитѣ му се четеше една искра отъ надѣжда.

— Какви бѣхъ паритѣ, които сте загубили? Попита го жената.

— Петъ книги по сто, три по петъ и една по два лева — отговори безъ спирание стареца.

— Ето ги!

— Богъ да ви възнагради! — извика стареца и набръчканото му лице се покри съ сълзи.

— Благословете сина ми; той намѣри кесията!

Лулчовата майка излѣзе, прѣди стареца да каже нѣщо друго и вечеръта каза на Лулча, кой билъ загубилъ паритѣ.

— Сине мой, Богъ ни даде случай да утѣшимъ единъ злочестникъ, нѣка му поблагодаримъ за това.